

<Lege gedachten>

Schrijver:N. van Diepen-Emmah
Coverontwerp:N. van Diepen-Emmah
ISBN:9 789461 938787
© <N. van Diepen-Emmah >

<Lege gedachten >

<N. van Diepen-Emmah >

‘Mam, kom op ze wachten op ons. Voor de allerlaatste keer kijk ik de lange, lege gang in van het appartement. De sleutel houd ik losjes in mijn hand. Het is net of Drik en ik hier gisteren zijn komen wonen. De tijd is voorbij gevlogen.

Voorzichtig draai ik de sleutel om in het slot en duw de deur zachtjes open. Wat is het een ontzettend spannende dag geweest. Eerst naar de woningbouwvereniging het huurcontract tekenen en de sleutel ophalen van onze flat op de Heijermansstraat. Ik stond werkelijk stijf van de spanning. De pen in mijn hand kneep ik zowat fijn. Mijn gezicht had de uitdrukking van een donderwolk die op uitbarsten stond. ‘Ontspan toch eens Margje, dit is leuk, je ziet eruit alsof je je doodvonnis hebt getekend.’ Drik steekt zijn vinger in mijn zij, onmiddellijk schiet ik in de lach. De spanning was gebroken. De medewerker gaf ons een hand, overhandigde Drik de sleutel van de flat, die op dat moment officieel van ons was.

Op de fiets reden we naar ons flatje aan de rotonde, drie hoog. Een auto hadden we niet. Honderduit spraken we over waar welke meubel zou komen te staan, de kleuren van het behang en de kinderen die de overige twee slaapkamers zouden opvullen.

De meubels hebben we gekocht op de dag dat we te horen kregen dat de flat van ons zou worden. Drik en ik hebben dezelfde smaak, dus veel tijd om een bank een paar kasten en een bed uit te zoeken hebben we niet nodig gehad.

Mijn ogen trekken naar de deurpost van de slaapkamer waar de kinderen zoveel jaren samen hebben gespeeld en geslapen.

Als ik goed luister, hoor ik een echo uit het verleden. Mijn giechelende meiden en hun geheime binnenpretjes.

Ik heb de deurpost geschilderd toen we de flat introkken. Het is de enige keer dat deze deurpost een schilderbeurt gehad heeft. Al snel is de deurpost veranderd in een meetlat met data, leeftijd en afmetingen. Elk half jaar heb ik Suus en Minoes tegen de deurpost aangezet en met een stift een lijntje gezet. Suus aan de linkerkant en Minoes rechts van de deurpost. Zo konden ze allebei zien hoe hard ze groeiden.

Ondanks dat ze een tweeling zijn is er wel degelijk verschil. Ze zijn dan ook niet een eeneige tweeling. Elk half jaar sloten de meiden een weddenschap af. Het was een ware strijd wie het meest aantal centimeters omhoog was geschoten. Negen van de tien keer was het Minoes, tot groot verdriet van Suus. Ik nam haar dan even op schoot en knuffelde haar een keer extra. 'Suus niet verdrietig zijn, jij kunt nog even wat langer bij mamma op schoot zitten. Daar is Minoes al te groot voor.' Blij sprong Suus dan van mijn knieën en rende schreeuwend naar Minoes: 'Ik kan lekker langer bij mamma blijven dan jij.' Natuurlijk tot groot verdriet van Minoes die dan weer huilend haar armpjes om mijn middel sloeg. 'Mag ik dan niet bij jou zijn mamma?'

Omdat Minoes de grootste was droeg zij ook vaak de verantwoordelijkheid voor Suus. 'Jij bent de grootste en dus moet jij goed op je zusje letten, daar help je mamma heel erg mee.' Ook Minoes kreeg een knuffel en een kus op haar bol, waarna ze vrolijk naar haar zusje rende en vroeg of ze wilde spelen.

'Mam kom je nu? Het is echt tijd om te gaan.' Suus staat twee stappen achter me. In de auto zit Minoes achter het stuur te wachten. Een traan biggelt over mijn wang. Ik laat mijn hele verleden hier. In één tel moet ik alles achter laten wat me lief is. Verdrietig kijk ik naar Suus. Gelukkig heb ik Drik. 'Waar is Drik?' Verschrikt kijk ik of ik hem kan vinden in

de auto bij Minoes. Daar is hij niet. Zou hij aan het werk kunnen zijn? Ik weet zeker dat hij me vanochtend geen gedag heeft gezegd. 'Mam', zegt Suus geduldig, 'pappa is er niet meer.' Pappa heeft zeven jaar geleden een beroerte gehad, weet je nog?' Ik wil haar niet meteen tegenspreken, want ik weet dat ik soms dingen vergeet. Dingen vergeten die mensen niet horen te vergeten. Maar ik weet toch zeker wel of Drik nog leeft of niet. Ik sluit mijn ogen en probeer de informatie die Suus mij verteld heeft tot me door te laten dringen.

Suus probeert me met zachte hand bij de voordeur vandaan te krijgen. Ze wil mij in de auto hebben, ik heb haar wel door. Ik stribbel tegen, ik ben niet achterlijk, het irriteert me, al is het goed bedoelt. Ik ben er nog niet klaar voor. Een ziekenauto schiet over de rotonde richting het ziekenhuis. Ja, ik weet het weer. Ik herinner het me weer. Drik voelde zich die avond wat grieperig.

'Margje schat, ik ga even liggen. Ik denk dat ik wat grieperig ben.' Dat is helemaal niets voor Drik. Normaal gesproken gunt hij zichzelf geen tijd om ziek te zijn. Met veertig graden koorts gaat hij nog naar zijn werk, dat ik wel eens moet zeggen: 'Drik kruip toch lekker je bed in.

Het werk gaat zonder jou ook wel door.' Ach, we worden allebei een dagje ouder. Dat zal het zijn. Drik geeft me een kus op mijn voorhoofd en strompelt richting de slaapkamer. Hij ziet eruit als een oude, bejaarde man. Het is voor het eerst dat ik hem op die manier zie. Normaal barst hij van de energie, staat vier rechtop en loopt altijd alsof hij nog een miljoen dingen te doen heeft.

Wat ben ik toch altijd gek op die man geweest. Begrijp me niet verkeerd Drik is een moeilijke man, een man met gebruiksaanwijzingen. Het heeft me heel wat jaren gekost om me te berusten in zijn soms wat halsstarrige buien. Toch zal

ik nooit vergeten hoe hij me gesteund heeft in de moeilijke perioden voordat hij mijn partner werd. Maar wijsheid komt met de jaren zei mijn moeder altijd en het is waar.

Ik kijk nog één van mijn programma's af, het is een serie waar ik al jaren gek op ben....Hoe heette het nu ook alweer? Het doet er ook niet toe. Het is spannend, want de telefoonsel waarin de man reist, schiet door de ruimte naar een onbekende bestemming. Hoe heette de reiziger ook alweer?

Drik,.....ja Drik.....er bekruipt mij die avond een akelig gevoel. Ik weet het nog zo goed, alsof er iemand over je graf heen loopt. Een koude rilling over mijn rug, kippenveld op mijn armen. Een voorgevoel dat er iets ergs gebeurt, maar je weet niet wat. Zoals elke avond sluit ik de gordijnen, controleer de voordeur die Drik altijd op slot doet voordat hij naar bed gaat. De deur staat dit keer niet op het nachtslot, weer zo iets ongewoons. Drik sluit altijd de deur. In al die tientallen jaren dat we samen zijn, is hij nog nooit de voordeur vergeten te sluiten. Hoofdschuddend lacht hij me elke avond uit als ik de voordeur toch weer controleer. 'Margje, je weet toch dat ik de voordeur keurig afsluit. Wanneer komt de dag dat je daar eens op vertrouwd.' Ik haal dan mijn schouders op en Drik geeft me een kus. Het is een vast ritueel geworden, al jaren.

Het is stil in huis, te stil. Het angstige gevoel trekt nu richting mijn buik. Nee, dit is geen goed teken. Half in de donkere slof ik de slaapkamer in en trek aan het koordje van het lampje boven mijn bed. Ik kijk naar Drik. Hij slaapt. Toch ben ik er niet gerust op. Drik snurkt altijd heel hard. Elke nacht moet ik hem een flinke zet geven zodat hij op zijn zij gaat liggen. Ik kruip onder de dekens en leg mijn arm op zijn borst. Geen enkele reactie. Drik legt altijd zijn hand op de mijne. 'Drik, ben je wakker?' vraag ik bezorgd. Zachtjes geef ik hem een paar zetjes, er gebeurt niets. 'Drik, wordt eens wakker?' Nogmaals maar nu wat harder schut ik hem heen en weer. Geen snurkje, geen zucht. De paniek slaat me om het

hart. 'Drik, houdt op met die flauwe kul. Kom, geef me een kus. Je weet dat ik anders niet kan slapen.' Ik pak zijn hand, til hem op en laat hem vallen. De hand valt zonder enige weerstand op het matras. 'Wat moet ik doen?' Ik leg mijn hoofd op zijn borst om een hartslag te horen. Het is stil. Zo snel als ik kan ren ik het bed uit, stoot mijn teen tegen de hoek van het bed als ik naar de telefoon in de huiskamer ren. Wat is het nummer van de huisarts? Nee, nee, dat heeft geen zin, een ambulance moet er komen, zo snel mogelijk.

Trillend toets ik 112. Een vriendelijke dame vraagt me hoe ik heet en waar ik woon. Hortend en stotend vertel ik haar over Drik en hoor haar vragen nauwelijks. Ze vraagt me nog een paar keer naar mijn naam. Wat moet ze toch met mijn naam? Ze moeten komen. Onmiddellijk. Het moet voor haar een onsamenhangend verhaal zijn geweest. Geen flauw idee wat ik haar verteld heb. Waarschijnlijk heb ik haar alle informatie gegeven die ze nodig heeft, want ze verteld me dat de ambulance onderweg is.

Ik hang op en herinner me dat de vriendelijke vrouw me gevraagd heeft om de voordeur open te laten. Het is het eerste wat ik doe voordat ik terug naar Drik ren. Mijn hart gaat als een gek tekeer. Ik staar naar zijn gezicht. Hij ligt rustig, alsof hij slaapt. Ik voel een enorme huilbui aankomen, maar wil er niet aan toe geven. Het heeft geen zin om tegen de tranen te vechten. Ik leg mijn hoofd op zijn borst en met mijn hand aai ik over de krulletjes op zijn borst. 'Waarom laat je me alleen? Wat moet ik alleen?' roep ik snikkend.

Ik heb geen idee hoe lang het heeft geduurd voordat de ambulancebroeders in de slaapkamer staan. Zachtjes word ik van hem afgetrokken. Ik wil hem niet los laten. Hij is mijn lief. Ze nemen me mee naar de huiskamer. Het duurt niet lang voordat ze uit de slaapkamer komen. Ze vragen me of ze Drik mee moeten nemen of dat ik hem hier wil laten. Ik weet het niet. Ik heb Suus gebeld, of was het Minoes? Ik weet het niet

meer. Ze zijn allebei gekomen en met z'n drieën hebben we gehuild.

De huisarts is langs geweest. Hij vertelt ons dat Drik waarschijnlijk een hersenbloeding heeft gehad. Hij heeft geen pijn gehad en is waarschijnlijk in zijn slaap overleden. Een zuster van de thuiszorg is gekomen om ons te helpen Drik te verzorgen. Samen hebben we kleren uitgezocht voor Drik. De hele nacht zijn we bij Drik gebleven. Alle drie hebben we bij hem op bed gelegen. Uitgebreid hebben we afscheid van hem genomen. De meiden hebben de volgende ochtend de mensen van het uitvaartcentrum gebeld. Ik kon het niet opbrengen. Ze hebben hem meegenomen.

∞

‘Het was een mooie uitvaart hè Suus?’ Suus begrijpt dat ik het over haar vader heb, knikt en trekt de voordeur dicht. Ze pakt de sleutel uit mijn hand en bergt hem op in haar handtas. ‘Kom mam, het is tijd.’

Ik pak haar arm en langzaam komt de auto dichterbij. ‘Suus, waar ga ik heen? Breng je me vanavond weer naar huis? Je weet dat je vader er niet van houdt als het eten niet op tijd klaar is.’ Suus glimlacht. ‘Het komt allemaal voor elkaar mam.’ Ze helpt me de auto in. Het gaat allemaal niet zo makkelijk meer als vroeger. Alles is stram. Mijn armen en benen buigen moeizamer en elke beweging kost veel energie. Het gaat niet meer als vanzelf.

Het is raar hoor. Ik voel me niet oud. In mijn hoofd ben ik niet ouder dan een jaar of veertig. Helaas zegt mijn lichaam iets anders. Als ik in de spiegel kijk, staar ik naar een vreemde. Waar is de vrouw met haar kastanjebruine lange haren en haar rimpelvrije gezicht. Elke ochtend staart een vreemde vrouw mij aan in de spiegel. Toch als ik lach, lacht zij terug. Als ik mijn tong uitsteek, krijg ik een uitstekende tong terug. Mijn spierwitte tanden zijn gelig geworden met de

tijd, er zijn wat kleine stukjes afgebroken. Ik heb mijn tanden altijd goed verzorgd. Maar de tand des tijds heeft zijn werk gedaan. Ha ha, dat is een leuke woordspeling.

Minoes start de auto. De meiden hebben zeker een leuke verassing voor me. 'Waar gaan we heen Minoes?' Minoes kijkt even naar Suus via de achteruitkijkspiegel, die haar toeknikt. De meiden hebben het altijd goed met elkaar kunnen vinden. Zonder woorden begrijpen ze elkaar. De één vult de ander aan. Geen vriendje en zelfs niet hun huidige echtgenoten kunnen daar tussen komen. Gelukkig is dat ook niet nodig. De mannen kunnen het uitstekend met elkaar vinden.

Ondanks mijn waarschuwing zijn de meiden, op de lagere school, in aparte klassen gezet. Dat hebben hun leraressen geweten. Tranen met tuiten, elke ochtend. Geen land was er met ze te bezeilen. De schoolresultaten van beiden logen er niet op. Het was vreselijk. Ze hadden het niet naar hun zin op school. Beiden maakten geen vriendinnetjes, vonden geen aansluiting. In de pauze zochten ze elkaar op en hinkelden met hun klasgenootjes op de felgekleurde hinkelbaan. Zodra ze weer gescheiden werden viel hun sociale kring weer weg. De één functioneerde niet zonder de ander, geamputeerd voelden ze zich zonder elkaar.

Na een half jaar vonden de leraressen het welletjes. Het apart zetten van de meiden schoot zijn doel voorbij. Ze mochten niet naast elkaar zitten, maar wel bij elkaar in de klas. Het was voor hen de oplossing. Het werden weer vrolijke kleuters, die goed hun best deden op school en samen met hun klasgenootjes de grootste lol hadden. Logeerpartijtjes, verjaardagsfeestjes, het maakte niet uit, als de één niet ging, ging de ander ook niet. Samen, of niet.